

Hoofdstuk 49

Lieve kleinkinderen,

Hoe vaak hebben jullie op school of ergens anders van jullie vrienden of vriendinnen gehoord, dat het maar stom is om te bidden, te praten tegen een God, die nog nooit iemand gezien heeft?

Hoe vaak hebben jullie al gehoord dat God DOOD is?

Hieraan moest ik aan denken toen ik deze week in 'Petrus', het kwartaalblad van de Protestantse Kerk in Nederland, het volgende gedicht las van Han Kooreneef.

Soms dan voel ik twijfel
wanneer ik tot U bid
en word ik overvallen
door de angst die ik bezit,
dat iedereen gelijk heeft
die voor de mening staat
dat ik U heb verzonnen,
en dat U niet bestaat.

Maar dan kijkt de dichter ineens naar de andere kant, staat in het maandblad Petrus:

Want als U in mij gelooft
als U mij niet los wilt laten
gaat de twijfel uit mijn hoofd.
Ja, als u in mij gelooft,
hou me dan vast,
heel stevig vast,
tot de vlammen van mijn twijfel zijn gedoofd.

Lieve kleinkinderen, hier mogen wij elke dag om bidden. Dat God elke dag maar weer, ons allemaal vasthoudt.

En dat geloof ik, weet ik zeker. Lees maar wat in datzelfde artikel in 'Petrus' een dominee over zichzelf zegt:

Ik ben niet wat ik doe,
Ik ben niet wat ik heb,
Ik ben niet wat de mensen over mij zeggen.
Ik ben de geliefde van God!

*En deze laatste regel, dat deze dominee, jullie omie en ik en ook jullie allemaal **de geliefden van God zijn**, daar mogen we het mee doen! Daar geloof ik in. Ook al heeft nooit iemand God gezien, ik geloof dat God van ons ieder persoonlijk houdt.*

In die kinderbijbel 'Foar Dy - Voor Jou', die jullie op Eerste Kerstdag 2019 van ons hebben gekregen, staat een gebed, speciaal voor kleuters.

Bidden is:

praten met God.
Hem van alles vertellen
over de mooie dingen:
de bloemen
het schaap
een klein poesje
en je lieve papa en mama.
Maar je mag ook wel praten over niet zulke mooie dingen:
ruzie met een vriendje of vriendinnetje
mama of papa die boos op je was
omdat je rare woorden hebt gezegd.
Alles mag je aan God vertellen
en je mag Hem ook wel Vader noemen. **Amen**

Volgens mij sluit dit gebed van deze kleuters heel goed aan bij het volgende hoofdstuk dat over bidden gaat.

Hoofdstuk 49 - Over het bidden - Lukas 18 : 1 - 14

Heel vaak al had de Here Jezus met zijn discipelen gesproken over bidden. Hij had hun geleerd *wat* ze moesten bidden en ook *hoe* ze moesten bidden. Niet bang en angstig, maar als een klein kind dat zich helemaal aan God toevertrouwt en alles van Hem verwacht.

Maar alles wat de Here Jezus hen over bidden leerde was ook bestemd voor andere mensen en ook voor Farizeeërs, die zichzelf zo geweldig vroom en goed vonden.

Jezus vertelde de volgende gelijkenis, speciaal bedoeld voor mensen die zichzelf beter vinden dan andere mensen.

Op zekere dag gingen twee mensen naar de tempel om daar te bidden. De één was een Farizeeër, de ander een tollenaar.

Natuurlijk gingen ze niet samen naar de tempel. Een vrome Farizeeër vond het al erg wanneer hij op straat een tollenaar tegenkwam, laat staan dat hij samen met zo'n slechte man, die met de Romeinse soldaten heulde, naar de heilige tempel ging. Hooghartig liep hij de tollenaar voorbij en dacht bij zichzelf dat zo'n tollenaar toch eigenlijk niet in de tempel thuishoorde.

Zo ver als hij maar mocht liep hij de Voorhof op en dicht bij het Heilige, waar zelfs een vrome Farizeeër niet in mocht komen, hief hij zijn armen omhoog en begon te bidden.

Het werd wel een vreemd gebed! Hij had niets aan God te vragen. En vergeving vragen voor slechte dingen die hij gedaan had, dat hoefde niet, want volgens hemzelf deed hij nooit iets verkeers. Om die reden bad hij met luide stem, zodat de omstanders het goed konden horen, het volgende gebed: ‘O God, ik dank u *dat ik niet ben* zoals andere mensen. Want die zijn oneerlijk, ze stelen en ze gaan vreemd. Ik dank u *dat ik niet ben* zoals die tollenaar daar. Ik betaal belasting aan de tempel over al mijn bezit. En ik vast twee keer in de week om u te eren.’

Intussen stond de tollenaar helemaal achter in de tempel. Ook hij bad tot God. Maar hij durfde niet eens omhoog te kijken, zo schaamde hij zich. Zijn armen hief hij niet omhoog. Nee, hij huilde en had spijt van alles wat hij in zijn leven verkeerd had gedaan. Hij stamelde al biddend de volgende woorden: ‘God, ik ben een slecht mens. Heb medelijden met mij.’

De Farizeeërs om Jezus heen wachtten vol spanning op wat Jezus verder zou vertellen. Hij zou het wel weer **niet** met hen eens zijn. Zij vonden in dit verhaal van de beide bidders de Farizeeër ver weg de beste. Je hoefde volgens de wet maar één keer in het jaar te vasten en deze Farizeeër deed het zelfs twee keer in de week!

En niet alleen van zijn eigen vruchten betaalde hij de tienden, nee zelfs over alles van wat hij op de markt kocht betaalde hij ook nog eens belasting. God in de hemel, die alles zag en niets vergat, moest wel genadig voor zo’n trouwe dienstknecht zijn en hem het eeuwige leven geven!

En dan die tollenaar (belastingambtenaar) die met de vijand heulde en het geld dat hij van Gods kinderen stal aan de heidenen gaf! Wat deed zo’n slecht persoon eigenlijk in de tempel? Als zo iemand wilde bidden moest hij dat zelf weten, maar het had geen nut. God luisterde toch niet naar zo’n tollenaar. Dat bidden, dat moest hij dat maar mooi thuis doen en de tempel met zijn aanwezigheid niet ontwijden. Hij was een ergernis voor vrome Joden!

Jezus kende hun gedachten, wist hoe zwaar zij de tollenaar veroordeelden. En daarom zei hij: ‘Luister naar mijn woorden. Toen die twee mannen vanuit de tempel naar huis gingen, was de tollenaar bevrijd van schuld. God had hem zijn verkeerde dingen die hij gedaan had vergeven.’

Maar God had de Farizeeër niet vergeven. Want God zal iedereen die zichzelf belangrijk vindt, onbelangrijk maken. En juist mensen die zichzelf niets waard vinden, die zal God belangrijk maken.

Na deze woorden van Jezus keken de Farizeeërs hem verachtelijk aan en zeiden onderling tegen elkaar: ‘Geen wonder dat hij het met de tollenaar houdt. Is niet één van zijn leerlingen ook tollenaar geweest! En met slechte mensen zit hij aan één tafel te eten...!’

Ze schudden hun hoofd en vergaten zo snel mogelijk wat Jezus hun verteld had.

Maar de twaalf discipelen van Jezus vergaten deze gelijkenis niet. Jaren later, toen zij het evangelie van Jezus aan Joden en aan heidenen vertelden hebben zij deze gelijkenis verteld en daarmee de mensen geleerd wat en hoe ze mochten bidden tot God in de hemel.

De Here vertelde die dag nog een gelijkenis, nadat hij eest de mensen nog eens gewaarschuwd had rekening te houden met de toekomst van deze wereld. Eens, ja wanneer zou die nieuwe toekomst aanbreken?

Eens zal deze wereld vergaan en op die dag zal Jezus terugkomen uit de hemel en dan zal hij recht spreken over alle mensen. Ook over mensen die dan al lang geleden overleden zijn. In een ondeelbaar ogenblik zal dan iedereen uit zijn graf opstaan en Jezus zal dan als een rechter recht spreken over rechtvaardige en over onrechtvaardige mensen. *Er zal dan een nieuwe hemel en een nieuwe aarde komen.* Een wereld waar geen verdriet, ziekte of pijn meer zal zijn. Nee, zelfs de dood zal daar niet meer zijn. Tot eer van God zullen wij dan samen met Jezus tot in alle eeuwigheden leven.

Voor ons mensen van nu is dat onbegrijpelijk. Daar kunnen wij met ons verstand niet bij.

De discipelen vroegen: ‘Maar Heer, wanneer komt u dan weer terug op deze aarde in uw Heerlijkheid?’

Jezus antwoordde dat alleen God in de hemel dat weet. Geen mens mag van die laatste dag van deze aarde weten. Alleen God, de Vader weet de dag en het uur.

En nog eens vertelde de Here Jezus aan zijn discipelen dat hij eerst moest lijden, sterven en daarna weer opstaan uit de dood.

Om hen goed duidelijk te maken dat ook na zijn opstanding uit de dood het nog wel heel lang zou kunnen duren, voordat hij terugkomt op deze wereld om recht te spreken, vertelde Jezus de volgende gelijkenis:

Ergens in een stad in Israël woonde een rechter die geen respect had voor God en ook geen rekening hield met mensen. Hij was hier zelfs trots op. Ja, in alles ging hij zijn eigen weg.

Veel rechters in die tijd waren corrupt. Ze waren voor geld te koop. Ja, ze lieten zich omkopen en rijke mensen maakten daar dankbaar gebruik van. Wilde je je gelijk halen, dan was dat bij veel rechters voor geld te koop!

Maar de rechter in deze gelijkenis durfde een rijk man, die onrecht deed, wel flink te straffen en als het hem uitkwam hield hij zelfs arme mensen de hand boven het hoofd.

Om deze reden hadden veel mensen in de stad respect voor de onrechtvaardige rechter, alhoewel er maar weinig mensen waren die van hem hielden.

Dat kwam omdat deze rechter die voor geen mens bang was, alleen rekening hield met zichzelf. Hij was een echte narcist en sprak alleen recht als het hem uitkwam. Het kwam zelfs voor dat hij een rechtszaak zo verwaarloosde dat hij nooit aan rechtspreken toekwam. De gedupeerden die dan bij hem kwamen klagen, stuurde hij gewoon weg. Hij luisterde niet naar hen.

Dat dit net zo onrechtvaardig was als wat andere omkoopbare rechters deden, dat interesseerde hem niets. Hij was een man die met niemand rekening hield. Niet met God en ook niet met mensen.

Nu woonde er in diezelfde stad een weduwe die een geschil had met een man die haar veel onrecht had aangedaan. Op een gegeven moment ging deze vrouw naar de rechter om haar gelijk te halen. Ja, ze had van deze rechter hulp nodig. De rechter keek deze vrouw hooghartig aan en zei dat hij haar niet kon helpen. Later misschien. Maar nu niet, want hij had te veel andere zaken aan zijn hoofd. Om eerlijk te zijn had hij er gewoon geen zin in om deze arme weduwwrouw te helpen.

Maar de weduwe gaf het niet op. Heel brutaal zei ze hem recht in het gezicht dat hij haar *moest* helpen. Dat het zijn plicht was en dat God hem zou straffen als hij haar niet hielp.

De rechter lachte haar vierkant in haar gezicht uit. Hij zelf zou wel uitmaken wat zijn plicht was. Niemand anders. En God? Hij geloofde niet in een God.

De rechter draaide zich om en ging zijn eigen wegen.

Maar de arme weduwwrouw gaf niet op. De volgende dag stond ze weer voor de deur van de rechter en de daarop volgende dag weer en weer en weer.

Ze mocht niet eens meer in het huis van de rechter komen. Maar geen nood, ze bleef buiten het hek staan wachten net zo lang tot de rechter zijn huis verliet.

Direct toen ze hem zag viel ze op haar knieën en smeekte: 'Heer, zorg dat ik krijg, waar ik recht op heb.'

Koppig liep de rechter door en deed net alsof hij haar niet zag. Maar 's nachts kon hij niet meer goed slapen. Steeds dacht hij: 'Zou die weduwe er morgen weer zijn?'

Als de rechter de deur uitging, keek hij eerst goed om zich heen. Zou ze er weer staan? Misschien in de schaduw van de huizen?

Ja, alle dagen was ze er weer, ook op plaatsen waar hij haar niet verwachtte. En steeds maar weer kwam die dwingende vraag: ‘Heer, zorg dat ik krijg waar ik recht op heb.’

Ten slotte kon deze rechter er niet meer tegen. Ook al deed hij aan God noch aan zijn gebod en dat de mening van de mensen hem niets interesseerde, hij ging haar nu toch maar helpen. Nee, niet omdat hij bang was voor God of dat die vrouw hem iets kon schelen, maar hij had last van haar!

De rechter liet haar roepen met de man die haar onrecht had aangedaan en hij sprak recht.

‘Heer, zorg dat ik krijg, waar ik recht op heb.’

Toen zei Jezus: ‘Kijk, zelfs zo’n oneerlijke rechter helpt mensen die volhouden. Dan zal God zeker mensen helpen die Hij zelf uitgekozen heeft. Mensen die dag en nacht om zijn hulp bidden, laat Hij niet wachten.

Luister naar mijn woorden: God zal snel komen om die mensen te helpen.

Maar, als de Mensenzoon terugkomt zullen er dan nog gelovigen op aarde zijn?’

Het was geen wonder dat de discipelen van Jezus niets, maar dan ook helemaal niets van deze gelijkenis begrepen. Hoe konden ze dat ook. Op dat moment geloofden ze nog niet eens dat Jezus binnenkort gevangen genomen, lijden en sterven zou. En dat Jezus zou opstaan uit de dood, zoals hij al meerdere keren tegen hen gezegd had. Volgens de discipelen waren het allemaal gelijkenissen, net zoals dit verhaal over deze onrechtvaardige rechter en die arme weduwe.

Maar heel veel jaren later, toen Jezus al lang opgevaren was naar de hemel, en de gemeente, de kerk van Jezus erg vervolgd werd, ja toen hebben ze vaak en heel intensief gebeden om de komst van Jezus, hun Heer.

Hoe erger de Christenvervolging en hoe groter de haat van de vijand was, hoe groter hun verlangen werd naar de wederkomst van Jezus, naar hun Koning, die in gerechtigheid zou heersen over de hele wereld.

In zulke moeilijke tijden dachten ze weer aan deze gelijkenis, waarin die arme weduwe steeds maar weer om haar recht vroeg aan die goddeloze rechter. Op dezelfde manier moesten ook zij God bidden om de terugkomst van Jezus.

Maar zelfs toen hadden zijn leerlingen niet begrepen dat het nog heel lang zou duren voordat Jezus terug zal komen op de wolken.

Het is nu ongeveer 2000 jaar geleden dat Jezus deze gelijkenis vertelde en nog steeds wacht de Kerk op de komst van haar Heer. Wij weten nu beter dan de discipelen vroeger dat het ook nu nog tijden kan duren. Maar het kan ook heel spoedig zijn dat Jezus terugkomt op deze aarde.

Maar wij mogen nooit vergeten om daar elke dag voor te bidden, net zo intensief en hartstochtelijk als die weduwe die smeekte om recht gedaan te worden.

Iedereen die in Jezus gelooft moet met verlangen uitzien naar zijn komst, naar zijn vrederijk en zijn gerechtigheid. En dat niet alleen in tijden van oorlog en benauwdheid, maar even goed in tijden van vrede en geluk.

Velen van de eerste Christelijke gelovigen dachten dat Jezus nog tijdens hun leven terug zou komen en om die reden werkten ze bijna dag en nacht. Ze hadden het mis, zij hadden verkeerd gedacht.

Maar als wij niet elke dag bidden van: 'Kom spoedig Here Jezus!', dan hebben wij deze gelijkenis van de onrechtvaardige rechter nog minder goed begrepen dan de discipelen vroeger.

